

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ ประเทศอินเดีย ตอนที่ ๑
ตุลาคม ๒๕๕๔

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ ประเทศอินเดีย ตอนที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๔

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

ในวาระที่ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ และคณะ มีกำหนดเดินทางไป
นมัสการสังเวชนียสถานในประเทศอินเดีย ระหว่างวันที่ ๑๕ - ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๔ ใน
ตอนแรกของกระทู้นี้ ใคร่ขอเล่าเรื่องส่วนตัวสักเล็กน้อยนะคะ เนื่องจากการเดินทางไป
อินเดียต้องใช้เวลาหลายวัน และด้วยภารกิจทางครอบครัวจึงตัดสินใจไม่ไป แต่ในใจก็
คิดอยู่เสมอว่า ถ้าจะได้ไปจริงๆ ก็จะต้องรู้เองเมื่อเวลานั้นมาถึง

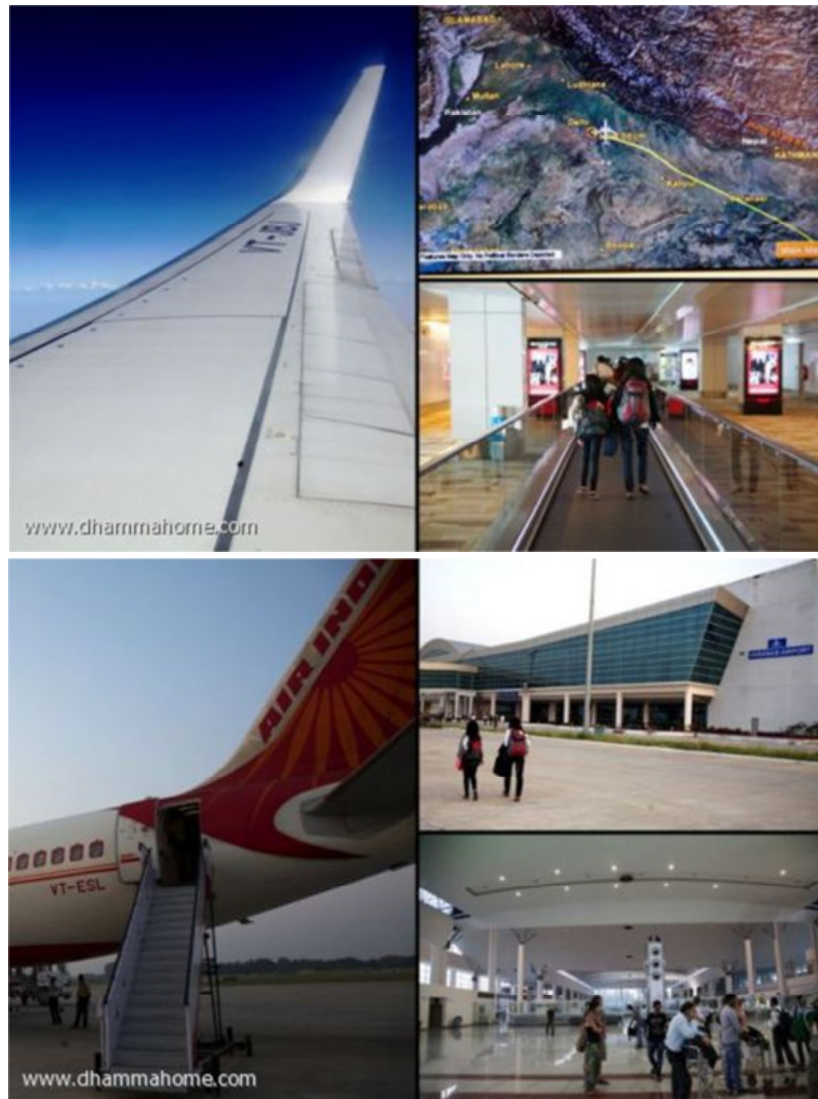
การก็เป็นจริงดังว่า กล่าวคือในราวสองอาทิตย์สุดท้ายก่อนการเดินทางของท่านอาจารย์ มีน้องท่านหนึ่งพูดถึงการเดินทางไปเอง ซึ่งสามารถตามไปพบกับคณะของท่านอาจารย์ที่สารนาถ พาราณสี และ พุทธคยา ก็ได้ ซึ่งข้าพเจ้าก็แสดงความสนใจเมื่อความทราบถึงคุณเผด็จ ยี่สมบุญ (น้องเต๋ย) ก็มาสอบถามข้าพเจ้า พร้อมกับอาสาที่จะเป็นธุระจองตั๋วเครื่องบิน ที่พักและเรื่องการขอโดยสารรถบัสร่วมกับคณะของคุณเล็ก (สุรภา) และน้องอ้อ (ปณจิรา) ซึ่งข้าพเจ้าเองก็คุ้นเคยกันเมื่อครั้งไปอินเดียคราวก่อน ด้วยเธอมีอัธยาศัยงดงามและเอาใจใส่เพื่อนร่วมคณะอย่างยิ่ง และมาทราบก่อนไปว่ามีสหายธรรมที่เคารพและคุ้นเคยอีกหลายท่านอยู่ในคณะนี้ด้วย

การที่เกิดขึ้นทั้งหลาย ทำให้ข้าพเจ้ายิ่งมั่นคงขึ้นในกรรมและผลของกรรมที่ได้เคยกระทำมาแต่ปางก่อน เป็นเหตุให้ได้รับผลคือกุศลวิบาก อันเป็นปัจจัยให้ได้สั่งสมกุศลธรรมเพิ่มขึ้นไปอีก ทั้งยังเป็นความชื่นชมโสมนัส ในความเจริญขึ้นแห่งกุศลธรรมของทุกๆ ท่านที่มีจิตเมตตาเกื้อกูล ข้าพเจ้าขอกราบอนุโมทนาคุณเผด็จ ซึ่งส่วนตัวก็มีงานมาก คุณพรชัย (โปบ) ที่ช่วยคุณเต๋ยจองเครื่องบิน คุณเล็ก (สุรภา) ที่จนบัดนี้ ข้าพเจ้าก็ยังไม่ได้ชำระค่าที่พักและค่าใช้จ่ายอื่นที่มีแก่เธอ เนื่องจากทราบว่าคุณเล็กยังยุ่งกับเรื่องน้ำท่วม ไม่มีเวลาคิดบัญชี น้องอ้อ (ปณจิรา) ที่ดูแลอย่างดีตลอดการเดินทาง

เป็นที่ทราบกันดีว่า ก่อนการเดินทางทุกๆ ท่านกำลังมีความกังวลกับเหตุการณ์ อุทกภัย ข้าพเจ้าและครอบครัวก็เช่นกัน ได้ติดตามข่าวสารโดยตลอด และได้เตรียมการ ป้องกันเรื่องน้ำที่อาจท่วมบ้านในขณะที่ไม่อยู่ไว้ในระดับหนึ่งแล้ว ก่อนวันเดินทางหนึ่ง ค่ำ (ข้าพเจ้าเดินทางวันที่ ๑๙ และกลับวันที่ ๒๕ ตุลาคม) ในเย็นวันที่ ๑๘ เนื่องจากมี ชาวธรรมทั้งสถานการณน้ำใกล้บ้าน (ซึ่งบ้านอยู่เขตสายไหมที่เป็นด่านแรกของ กรุงเทพฯ) จึงตัดสินใจออกจากบ้านในตอนค่ำ ไปรอขึ้นเครื่องที่สนามบินสุวรรณภูมิในตอนเช้าตรู่ เนื่องจากเกรงว่าถ้าน้ำมาจะเดินทางไปสนามบินไม่ทัน กุศลศรัทธา เป็น เกราะป้องคุ้มภัยให้เราเดินทางโดยสวัสดิ์ ถึงสนามบินพาราณสี รวหาโมงเย็น โดยคุณ เล็กได้เมตตาส่งรถแท็กซี่มารับไปโรงแรมที่พักอย่างสะดวกสบายมาก กราบอนุโมทนา อีกครั้งครับ

ธมฺโม หเว รกฺขติ ธมฺมจารี
 ธมฺโม สฺจจิณฺเณ สฺขมาวหาติ
 เอสานิสฺสํโส ธมฺเม สฺจจิณฺเณ
 น ทฺคุคฺคํ คจฺจุตติ ธมฺมจารี.

ธรรมแล ย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม
 ธรรมที่ประพฤติดีแล้ว ย่อมนำสุขมาให้
 นี่เป็นอันสงส์ในธรรมที่ประพฤติดีแล้ว
 ผู้ประพฤติธรรม ย่อมไม่ไปทุกติ ดังนี้.

พระสุตตันตปิฎก ขุททกนิกาย พุทธวงศ์ เล่ม ๙ ภาค ๒ หน้า ๓๔๑

เช้าวันต่อมาได้เดินทางไปพบกับคณะของท่านอาจารย์ ที่เดินทางมากราบสักการะพระบรมสารีริกธาตุ ที่สารนาถ เมื่อเข้าไปถึง พี่ๆ เพื่อนๆ สหายธรรม แสดงความดีใจที่ไม่คิดว่าจะได้พบกัน ณ ดินแดนแห่งความศรัทธาอันยิ่งใหญ่ ข้าพเจ้าขอกราบอนุโมทนาในความเมตตาของทุกๆ ท่านมา ณ ที่นี้ครับ

จากนั้นใจก็มุ่งแต่จะเข้าไปบันทึกภาพแห่งความปิติที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าซึ่งกำลังมีการเทินพระธาตุ (พระบรมสารีริกธาตุ) ไว้เหนือเกล้าของทุกท่าน มีคิวยาวเหยียดยังไม่ทันได้บันทึกภาพ ก็เหลือบไปเห็นมารดาทางธรรมผู้มีพระคุณล้นเหลือของข้าพเจ้าคือท่านอาจารย์ ที่ยืนสงบนิ่งอยู่ด้านข้างจึงรีบวางกล้องและทอดตัวลงกราบ

ที่เท้าท่าน จนบัดนี้ ยังรู้สึกถึงความเย็นของเท้าของท่าน และความปิติยิ่งในใจได้ไม่ลืมเลือน

เพราะบุญที่ได้เคยกระทำไว้แต่ชาติปางก่อนโดยแท้ ที่เป็นเหตุ เป็นปัจจัยให้ชาตินี้ ในอัฐภาพความเป็นบุคคลนี้ ของข้าพเจ้า ได้พบกับท่านอาจารย์ หาไม่แล้ว การมีโอกาสดังนี้

ผลของกุศลกรรมที่ทำให้ได้เกิดมาในสุคติภูมิ คือ ความเป็นมนุษย์ในชาตินี้จะไร้ความหมาย หาสาระแก่นสารไม่ได้เลย และจะตายไปกับความไม่รู้ไม่ได้สะสมความเข้าใจพระธรรมที่ถูกต้องเพิ่มขึ้น ทั้งๆ ที่อยู่ในกาลสมัยที่พระศาสนาและคำสอนจากการตรัสรู้ความจริงของสิ่งที่มีจริงฯ ของพระ

อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้ายังดำรงคงอยู่
ยังไม่อันตรายไป แต่หากไม่พบผู้ที่
เข้าใจจริงๆ และมีเมตตาถ่ายทอดความ
เข้าใจนั้นด้วยความซื่อตรง จริงใจ ดังที่
ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ได้
เพียรกระทำมากกว่า ๕๐ ปี โดยไม่หวังสิ่ง
ตอบแทนใดเลยจากผู้ที่ได้รับฟังนอกจาก
ความเข้าใจพระธรรมจริงๆ ของทุกๆ ท่าน
เท่านั้น เป็นความมุ่งหวังเดียวของท่าน
ข้าพเจ้าเคยกราบเรียนท่านว่า ก่อนได้พบ
ท่าน ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าเป็นผู้ที่
แสวงหา แต่ก็ไม่รู้จริงๆ ว่า สิ่งที่แสวงหา
นั้นคืออะไรกันแน่ ท่านเมตตาตอบว่า
"แสวงหาปัญญาค่ะ"

ข้าพเจ้าอยู่กับวัดมาตั้งแต่เด็ก
ตามไปส่งคุณป้าทุกวันพระ เรียนในวัด
จบมัธยมปลายที่โรงเรียนเมธีวุฒิกร
จังหวัดลำพูน ซึ่งเป็นโรงเรียนของวัดพระ
ธาตุหริภุญไชย ที่มีพระและเณรเรียน
ร่วมกับฆราวาส ชอบอ่านหนังสือปรัชญา
และอัตชีวประวัติบุคคลสำคัญ เมื่อมา
ทำงาน ก็ได้ติดตามอ่านและฟังสิ่งที่เรา
เรียกว่าธรรมะ (แต่ไม่เข้าใจจริงๆ ว่า
ธรรมะ คืออะไร) จากพระท่านหนึ่งที่มี
ชื่อเสียงมาก ข้าพเจ้ามีหนังสือของท่าน
กองท่วมหัวรวมทั้งของท่านอื่นๆ ด้วย แต่
ก็มีความรู้สึกแสวงหาโดยตลอดเหมือน
คนทานข้าวไม่อิ่ม แต่ก็รู้ว่าอยากทาน

อะไร ภายหลังท่านมรณภาพ ก็พยายามติดตามฟังท่านอื่นๆ ไปทั่ว (นี่ถ้าข้าพเจ้าไม่ได้พบกับท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าก็ยังคงคิดว่าข้าพเจ้าเข้าใจพระธรรมดีแล้ว เมื่อมาศึกษาจึงรู้ว่า เข้าใจผิด เพราะยังศึกษาอยู่รู้ว่า ยังมีความไม่รู้อีกมากมาย)

จนเข้าวันหนึ่ง ได้ยินเสียงของท่านอาจารย์ จากวิทยุที่ตั้งปลุกในตอนเช้า สะดุดใจกับน้ำเสียง สำนวนการบรรยายของท่าน และคำที่สะดุดหูที่สุด คือคำว่า "ไม่ใช่ตัวตน ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคล" ซึ่งก่อนหน้านี้เคยฟังมาว่า ไม่ใช่ตัวเรา ไม่ใช่ของเรา แต่ก็รู้ว่า เมื่อไม่ใช่เราแล้วเป็นใครกันแน่ เมื่อได้ฟังท่านอาจารย์ ว่าเป็นปรมาตมธรรมคือ สิ่งที่มีจริงๆ อันได้แก่ จิต เจตสิก รูป และนิพพาน จึงถึงบางอ้อ ตั้งแต่นั้นมาปัจจุบันจึงเหมือนคนที่กินอิม

(คือได้พบหนทางที่ถูกแล้ว) แต่ต้องกินอีก และต้องกินต่อไป หมายความว่า ต้องเป็นสาวกคือผู้ฟังพระธรรม ฟังแล้ว ฟังอีก ฟังๆๆๆ และ "เข้าใจ" ในสิ่งที่ได้ฟัง ด้วยความอดทนและความเพียร เพื่อสะสมความเข้าใจถูกต้องคือ ปัญญา ทุกชาติๆ อย่างยาวนาน ดังข้าวที่กินไม่เคยเบื่อปานนั้น จนกว่าจะถึงวันนั้นซึ่งอีกแสนไกล สิ่งที่ปรารถนามีเพียงสิ่งเดียวคือ ขอให้ได้พบกับพระธรรมคำสอนที่ถูกต้องแท้จริงทุกชาติ เพื่อสะสมความรู้ ความเข้าใจพระธรรม อันจะเป็นสาระ เป็นที่พึ่งอย่างแท้จริง สำหรับการเดินทางว้ายวนอยู่ในสังสารวัฏฏ์อันหาที่สุดเบื้องต้นเบื้องปลายไม่ได้นี้ เพื่อมีความเพียรในการสะสมเจริญกุศลทุกประการ โดยเฉพาะกุศลที่ประกอบด้วยปัญญา

“ทำวมฆวานเทพกุญชร ผู้เป็นอธิบดีในสวรรค์ ชั้นไตรทศได้ตรัสคำนี้กะมาตลี เทพสารภีว่า ดูก่อนมาตลี ท่านจงดูผลแห่งกรรมอันวิจิตรน่าอัศจรรย์นี้ ไทยธรรม (ของที่ให้) ที่เทพธิดานี้กระทำแล้ว ถึงจะน้อย บุญก็มีผลมาก เมื่อจิตเลื่อมใสในพระตถาคตสัมพุทธเจ้าหรือในสาวกของพระองค์ก็ตาม ทักซิณาไม่ชื่อน้อยเลย มาเถิด มาตลี แม้ชาวเราทั้งหลายก็ควรจะพากันบูชาพระบรมธาตุของพระตถาคตให้ยิ่งยวดขึ้นไป เพราะการสั่งสมบุญนำสุขมาให้”

พระสูตรตันตปิฎก ขุททกนิกาย วิมานวัตถุ เล่ม ๒ ภาค ๑ หน้า ๓๘๓ ปิตวิมาน

จบจากการเทินพระธาตุ ท่านอาจารย์ได้ถวายเส้าไม้กั้นทางเดินที่ทางมูลนิธิฯ สร้างขึ้นเพื่อบริจาคไว้ใช้กั้นทางเดินเพิ่มความเป็นระเบียบเรียบร้อยงดงาม ภายในวิหารนี้
อย่างดี

[๓๖๓] ๑๑๘. ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บุคคล ๒ จำพวกนี้หาได้ยากในโลก
๒ จำพวกเป็นไหน คือบุพพการีบุคคล ๑ กตัญญูตเวทีบุคคล ๑ ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย
บุคคล ๒ จำพวกนี้แลหาได้ยากในโลก

พระสูตรตันตปิฎก เอกนิบาต-ทุกนิบาต เล่ม ๑ ภาค ๒ หน้า ๔๕๙

คุณวรศักดิ์ กัมลงกราบเท้าท่านอาจารย์

หลังจากนั้น ท่านอาจารย์และคณะ ได้เดินทางไปถวายภัตตาหารเพลแด่
พระภิกษุสงฆ์ และเดินทางไปเวียนประทักษิณและสนทนาธรรมที่ธัมเมกขสถูป ในตอน
บ่ายครับ

“บุคคลผู้ยังใจให้เลื่อมใส ให้ทานด้วยโภคทรัพย์ทั้งหลายที่ได้มาโดยชอบธรรม
ย่อมเป็นผู้ยืดยื้อชัชนะไว้ได้ในโลกทั้งสองของผู้มีศรัทธาอยู่ครองเรือน คือเพื่อ
ประโยชน์เกื้อกูลในปัจจุบันและเพื่อความสุขในสัมปรายภพ การบริจาคของคฤหัสถ์
ดังกล่าวมานั้น ย่อมเจริญบุญ”

พระสุตตันตปิฎก อังคุตรนิกาย ปัญจก-ฉักกนิบาต เล่ม ๓ หน้า ๖๖๗ อิศสูตร

www.dhammadhome.com

กราบเท้าบูชาคุณท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกๆ ท่านครับ

